

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. H.**, bývajúceho v R., proti žalovaným **1/ Ing. C. B.**, bývajúcemu v K. a **2/ Ing. M. B.**, bývajúcej v K., o **určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8C 161/2007, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Čadca zo 7. mája 2009 č. k. 8 C 161/2007-139 a rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. novembra 2009 sp. zn. 5Co 260/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Žiline z 24. novembra 2009 sp. zn. 5Co 260/2009, rozsudok Okresného súdu Čadca zo 7. mája 2009 č. k. 8C 161/2007-139, uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2010 sp. zn. 5Co 377/2010, ako aj uznesenie Okresného súdu Čadca z 27. septembra 2010 č. k. 8C 161/2007-194 a vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca (súd prvého stupňa) rozsudkom zo 7. mája 2009 č. k. 8C 161/2007-139 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X, k. ú. O., parcela č. C KN X – trvalé trávnaté porasty o výmere X m². Žalobcovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy konania v sume 1 454,27 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa mal za preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, nakoľko predmetná nehnuteľnosť bola na LV zapísaná na žalovaných 1/ a 2/, hoci ich právna predchodkyňa v osvedčení vlastníctvo k spornej parcele osvedčené nemala. Pokiaľ však žalobca tvrdil, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol vydržaním, bolo potrebné, aby preukázal titul, na základe ktorého mal nehnuteľnosť nadobudnúť jeho právny predchodca, pretože táto nehnuteľnosť bola v podielovom spoluvlastníctve viac ako 50 osôb. Zároveň bolo potrebné preukázať i dobu, kedy došlo k nadobudnutia vlastníctva jeho právnym predchodcom, kedy presne

nadobudol nehnuteľnosť žalobca a či ju nadobudol sám alebo spolu s manželkou, pretože listinné dôkazy a výpovede svedkov sa rozchádzali a aj na čestných prehláseniach bol rok nadobudnutia uvádzaný rôzne. Taktiež bolo povinnosťou žalobcu preukázať uplynutie vydržacej doby, po ktorú nehnuteľnosť by bol pokojne, nerušene a dobromyseľne užíval on, alebo jeho právny predchodca. Podľa názoru súdu prvého stupňa ale žalobca v konaní nepreukázal, kedy a ako nadobudol predmetnú nehnuteľnosť jeho predchodca, kedy ju nadobudol on, či sám alebo spolu s manželkou a nepreukázal ani dobu, po ktorú túto nehnuteľnosť užíval. Z dôvodu, že žalobca v uvedenom smere neunesol dôkazné bremeno, súd jeho žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline (odvolací súd) na odvolanie žalobcu i žalovaných 1/ a 2/ (títo napadli len výrok o trovách konania) rozsudkom z 24. novembra 2009 sp. zn. 5Co 260/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny potvrdil, a vo výroku o trovách konania tento rozsudok zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Náhradu trov odvolacieho konania žalovaným 1/ a 2/ nepriznal. Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej, keďže v ňom nezistil žiadne pochybenie, osvojac si záver súdu prvého stupňa, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o jeho tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním. Zrušujúci výrok týkajúci sa trov prvostupňového konania odvolací súd odôvodnil tým, že v tejto časti je rozsudok súdu prvého stupňa nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia. Nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania žalovaným odôvodnil tým, že zástupca žalovaných trovy právneho zastúpenia v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil a zo spisu žalovaným žiadne iné trovy odvolacieho konania nevyplývali (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 2 O.s.p.).

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na základe podnetu žalobcu podal mimoriadne dovolanie, ktorým napadol rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej bol tento zamietajúci výrok potvrdený. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako aj rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané predčasne, bez riadne zisteného skutkového stavu veci. Zdôraznil, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd

odôvodnili zamietnutie žaloby tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, avšak práve súd prvého stupňa nevykonaním dôkazu dôležitého pre objektívne posúdenie veci nesprávne právne posúdil inštitút vydržania vo vzťahu k žalobcovi. Uviedol, že súd prvého stupňa považoval v prejednávanej veci za podstatné preukázanie nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti právnym predchodcom žalobcu F. M., a to z hľadiska časového ako aj z hľadiska rozsahu nadobudnutých práv vo vzťahu k spoluvlastníkom tejto nehnuteľnosti evidovaných v pozemkovej knihe. Súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že ani jeden z dôkazov vykonaných v konaní tieto skutočnosti nepreukazoval. V tejto súvislosti však zdôraznil, že žalobca navrhol vykonať dôkaz výsluchom svedka J. M., syna nebohého F. M., od ktorého žalobca predmetnú nehnuteľnosť kúpil a ktorý vzhľadom na blízky príbuzenský pomer k právnemu predchodcovi žalobcu, by mohol ozrejmiť práve tie skutočnosti, z dôvodu absencie ktorých súd prvého stupňa neposudzoval možnosť vydržania nehnuteľnosti, t.j. spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti jeho otcom, ako aj skutočnosti v súvislosti s prevodom nehnuteľnosti v roku 1967 z jeho otca na žalobcu. Súd prvého stupňa však návrh na vykonanie dokazovania výsluchom tohto svedka zamietol. Podľa názoru dovolateľa bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie v takom rozsahu, ktorý by vytvoril náležitý podklad pre posúdenie možnosti vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti žalobcom, navyše, keď takýto dôkaz bol v konaní navrhnutý. Keďže sa tak nestalo, mal generálny prokurátor za to, že konanie v prejednávanej veci je zaťažené tzv. inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) s tým, že súd nevykonaním dôkazu dôležitého pre objektívne posúdenie veci predčasne rozhodoval a nesprávne právne posúdil inštitút vydržania vo vzťahu k žalobcovi (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Žalobca ani žalovaní 1/ a 2/ sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu žalobcu (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané z dôvodu, že:

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na spomenutú zákonnú povinnosť podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preskúmal, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie v prejednávanej veci je postihnuté procesnou vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uverejnenej pod č. 460/1992 Zb. (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde

a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého slovenský preklad bol vyhlásený v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je predovšetkým umožniť každému reálny prístup k súdu a teda splniť aj tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu, čo znamená umožniť účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Právo na súdnu ochranu okrem ústavy (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb. (čl. 36 ods. 1), a dohovoru (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (len ako príkladom porovnaj § 41, § 115, § 123). Občiansky súdny poriadok, ako je to výslovne uvedené v jeho § 1, upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Dovolací súd považuje za potrebné osobitne zdôrazniť, že aj právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Je treba rešpektovať požiadavku, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v ich spise; tým sa totiž zabezpečuje, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozsudok súdu. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania k odvolaniu proti rozhodnutiu vo veci samej druhému účastníkovi konania (odvolateľovi, v danom prípade žalobcovi, presnejšie jeho zástupcovi – porovnaj § 49 ods. 1 prvá veta O.s.p.) vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom – je v rozpore s princípom rovnosti zbraní; takýto stav preto narúša právo na spravodlivý proces.

Z obsahu spisu (č. l. 155) vyplýva, že 2. júla 2009 bolo súdu prvého stupňa doručené vyjadrenie právneho zástupcu žalovaných k odvolaniu žalobcu. Toto vyjadrenie žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi nedoručil súd prvého stupňa ani odvolací súd. V spise sa totiž nenachádza príslušná úprava pre takéto doručovanie a ani doručenka, ktorá by potvrdzovala prevzatie tohto vyjadrenia právnym zástupcom žalobcu.

So zreteľom na uvedené zistenie dovolací súd konštatuje, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože súd prvého stupňa mu v rozpore s princípmi rovnosti účastníkov a kontradiktórnosti konania predmetné vyjadrenie žalovaného nedoručil a tento nedostatok nenapravil ani odvolací súd. V dôsledku tohto chybného postupu nemal žalobca možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa – ak by to považoval za potrebné – k spomínanému podaniu žalovaného; preskúmané konanie je tak zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že konanie v prejednávanej veci je postihnuté tzv. inou vadou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.), že súd nevykonaním dôkazu dôležitého pre objektívne posúdenie veci predčasne rozhodoval a nesprávne právne posúdil inštitút vydržania vo vzťahu k žalobcovi (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Inou vadou konania je vada konania, ktorá je rovnako ako vady uvedené v § 237 O.s.p. spôsobená porušením procesných noriem upravujúcich občianske súdne konanie, ktorá ale na rozdiel od nich nezakladá tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

V mimoriadnom dovolaní bolo namietané, že súd prvého stupňa nevykonával dôkaz navrhovaný žalobcom, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie veci, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil inštitút vydržania vo vzťahu k žalobcovi a žalobu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zamietol, pričom odvolací súd jeho rozhodnutie v tejto časti nezrušil, ale ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 125 O.s.p.).

Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

V prejednáwanej veci sa žalobca domáhal určenia vlastníctva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X, k. ú. O., parcela č. C KN X – trvalé trávnaté porasty o výmere X m². V žalobe uviedol, že túto nehnuteľnosť kúpil v roku 1967 od F. M. spolu so starým dreveným domom, pozemkom, záhradou a ďalšími roľami. Tvrdil, že spornú nehnuteľnosť užíval jeho právny predchodca vo vydelenom stave od dávnej minulosti, pričom v dobe kúpy drevený dom už bol starý, asi 50-70 ročný.

Nižšie súdy mali v konaní za preukázané, že žalobca spolu s manželkou J. uzavreli 10. augusta 1974 kúpnu zmluvu s L. F. a W. F., ktorej predmetom bol rodinný dom súp. č. X dvor, maštal' a humno totožné s terajšími parcelami C KN X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere X m² a C KN X - trvalé trávnaté porasty o výmere X m². V roku 1998 L. F. požiadala o vydanie osvedčenia o vlastníckom práve k týmto nehnuteľnostiam. Hoci osvedčenie notárky JUDr. E. V. č. N 106/1998 bolo L. F. vydané len k parcelám č. X a X, Správa katastra v Čadci ju zapísala aj ako vlastníčku spornej parcely č. X. Podľa výpisu z LV č. X k. ú. O. sú na základe kúpnej zmluvy V – 11/99 uzavretej s L. F. vedení ako bezpodieloví spoluvlastníci tejto nehnuteľnosti žalovaní 1/ a 2/.

Súd prvého stupňa ako aj odvolací súd odôvodnili zamietnutie určovacej žaloby tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Vzhľadom na to, že žalobca sa domáhal určenia vlastníctva titulom vydržania, súd prvého stupňa považoval v posudzovanej veci za podstatné,

aby žalobca preukázal ako nadobudol sporný pozemok jeho právny predchodca F. M., pretože na túto nehnuteľnosť totožnú s pozemkovoknižnou parcelou č. X bolo zapísaných 52 spoluvlastníkov. Rovnako považoval za potrebné, aby žalobca preukázal, či došlo k zrušeniu spoluvlastníctva deľbou, prípadne iným spôsobom, kedy došlo k zrušeniu spoluvlastníctva a kto spornú parcelu nadobudol. Len samotné užívanie nepovažoval súd za dôkaz o získaní vlastníctva k spornému pozemku. Ďalej podľa názoru súdu prvého stupňa mal žalobca preukázať, kedy presne nadobudol túto nehnuteľnosť, či len sám alebo spolu s manželkou, a tiež uplynutie vydržacej doby, počas ktorej dobromyseľne užíval sporný pozemok on alebo jeho právny predchodca. S týmito závermi súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil i odvolací súd.

Vzhľadom na to, ktoré skutočnosti považovali súdy obidvoch stupňov za nevyhnutné preukázať, aby bolo možné žalobe vyhovieť, treba prisvedčiť názoru generálneho prokurátora, že bolo nesporne dôležité vykonať výsluch svedka J. M., syna právneho predchodcu žalobcu F. M.. Uvedený svedok mohol ozrejmiť nielen skutočnosti týkajúce sa nadobudnutia spornej nehnuteľnosti F. M., ale aj okolnosti súvisiace s jej prevodom na žalobcu. Výsluch svedka J. M. navrhovala právna zástupkyňa žalobcu už na pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 7. júla 2008 (č. l. 60), na ktorom súd následne uznesením rozhodol okrem iného i o vypočutí svedkov navrhovaných žalobcom (teda i J. M.). Tento svedok však v konaní vypočutý nebol a to i napriek tomu, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní uskutočnenom 7. mája 2009 opätovne navrhol jeho výsluch, ktorý návrh však súd prvého stupňa uznesením zamietol (č. l. 119 spisu).

Možno teda zhrnúť, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa síce dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, avšak nevykonaním ním navrhovaného dôkazu, ktorý mal práve slúžiť na preukázanie rozhodujúcich skutočností, mu neposkytol možnosť unesenia tohto bremena; tým svoje konanie zaťažil inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa v dôsledku zamietnutia žalobcom navrhovaného dôkazu nemohlo potom predstavovať dostatočný podklad pre rozhodnutie vo veci, t. j. pre náležité posúdenie možnosti vydržania predmetnej nehnuteľnosti žalobcom. Vadou tejto povahy trpí i konanie na druhom stupni, keďže odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil bez toho, aby spomínaný nedostatok v dokazovaní napravil jeho doplnením (§ 213 ods. 5 prvá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na to, že v prejednávanej veci bola v konaní zistená vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ako aj iná vada majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) namietaná generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, uznesením zrušil v celom rozsahu obe napadnuté rozhodnutia, t.j. rozsudok odvolacieho súdu z 24. novembra 2009 sp. zn. 5Co 260/2009 a rozsudok súdu prvého stupňa zo 7. mája 2009 č. k. 8C 161/2007-139 a v súlade s ust. § 242 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. zrušil aj nadväzujúce rozhodnutia týkajúce sa trov konania a to uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2010 sp. zn. 5Co 377/2010 ako aj uznesenie Okresného súdu Čadca z 27. septembra 2010 č. k. 8C 161/2007-194 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Uvedené uznesenia majú totiž povahu závislého výroku v zmysle ustanovenia § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a nebolo dôležité, že netvorila súčasť dovolaní napadnutých rozhodnutí (porovnaj R 73/2004).

V súlade s praxou rozhodovania v konaní o dovolaní sa dovolací súd aj v predmetnom konaní o mimoriadnom dovolaní obmedzil len na konštatovanie, že došlo k procesným vadám v zmysle § 243f písm. a/, b/ O.s.p., v dôsledku čoho ani neskúmal, či mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f písm. c/ O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Milan D e á k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť : Hrčková Marta